

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πρώτων ἀριθμοῦντες χρόνον
τῆν κλεινὴν οὐκωμένην γῆν τῶν Παρθενῶτων.

Χίλια κ' ἐνηκασία πέντε,
τὸ κουνούθημα κ' ἐν ἀουνησίαις.

Τῶν δρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὰ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτώ φράγκα εἰναί μ' ὀνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δὲ κα φράγκα καί' ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γνώσιν ἔφερονεν παντὸς εὐμούσου τοιαυτῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅτιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Ὁκτωβρίου πρώτη,
μοῦστοι, κάρτα, κρότοι.

Ἐνηκασία κ' ἐνήα,
δὲν θὰ ἔρῃον τὸν φονιά.

Ρωμηοὺ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἕνα χεῖμαρρον φθόν
ἡ Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μετετρέθη τὴν ὁδόν,
κα θεώσεως μεγάλης πολυτάραχος σταθμὸς,
ἡ οὐδ' αὖ Ἐμπειροῦν, δεκατέσσαρ' ἀριθμὸς.

Φασουλλῆς καὶ Περικλήτος,
ὁ καθένας νέτος σέκτος.

— Παρακαλῶ σε, Φασουλλῆ, νὰ μὲ πληροφορήσῃς
πῶς εἰς τοὺς ἱπποκὸς ἀγῶνας τῆς Λαρίσης.
— Μάθε λοιπὸν, βρε Περικλή, πὸς ἤμουνα' στὴ Λάρισα,
καὶ φορδὲς, ἄλογα, καὶ τ' ὄνευ' ἡγάρισα.

Πλήθος συντέρεσε πολλὸ
μ' ἔλογα ἱσοσάλα,
καὶ βλέπω τὸν λαοφιλή
τὸν Ἀντισαυίλα.

Παρήλιαντα περιαιλλῆς
κ' ἔγῳ μὲ τὸ γαῖδορι,
κ' εἶδα' ὅτιος πρῶτους τῆς Ἀδελφῆ
τῶν δπλιῶν τὸν Βουδοῦρη.

Θεσσαλία γαιρῆς, τῶν ἱππων ἡ τροφός,
καὶς ἤμιον, φάναξα, χροσῆς ἡμέρας φός,
φάσιος περιλαμπος τὴν ἱπποτροφὸν γῆν,
κλεισθεῖσαν ἄλλοτε μ' ἐπινην τὴν φυγήν.

Χαιρέ' ἀγῶνων εὐγενῶν
ἡμέρας παναιότους,
ἐμέ, τὸ θρέμμα τὸ κλεινόν,
κ' εὐγενεσιταῖος ἱπποῦ,
δαλλόποδας, σφριγιόνας, βαθυχαίτας,
ἀρίτους, βηπιέας.

Χαιρέτης τῆς ἀσφατῆς
καὶ τοῦ πολλίμου τίτιου,
ἱπποτάς, τ' ὄνευ' κ' ἱππέας
μὲ φιλογοβία μάττα.

Χαιρέτης τοῦς Ἀθρακίνας, τοῦς νέτους Βουνηφίλους,
κ' ἴλους τοῦς Ἀχαμῶντας, μικροῦς τε καὶ μεγάλους.

Κράτης τοῦς ἡλίος
σὲ γῆν εὐδαμοτίας
φραῖζαν ἱπποτρόμοιον,
ποῦ δὲν θὰ ἔδῃς παρόμοιοι.

Ἀδμυρνε τὴν Ἑλλάδα
καὶ ταῖτην τὴν κοιλίδα
ποῦ τόπου τοῦ πλοστοῦ,
καὶ θέματα' ἰγῶνα
τὴν γῆν τοῦ Γιαννουλοῦ,
τὴν γῆν τοῦ Χατζηγάη.

Φλόγιος τὴν νοστιαν τῶν ἱπποδρομιῶν,
τὰ πέταλα τῶν ἱππων,
φλόγιος καὶ τὸ γένος, ποῦ τῶν ἀνομιῶν
ἀπέπληνε τὸν ὄππον.

Ἐνθάρρνε τοῦς κόποις
κάθε τρανοῦ φαγῆ μας,
κῆττα καὶ τοῦς ἀνθρώπους,
κῆττα καὶ ἔλλογῶ μας.

Ἀνθρώπους ἱμορφώσαμεν ἀληθινὸς καθ' ἑλέ,
τοσφῆμα παραγγέλιμα κ' ἀντιορπιλλοβία,
τοῦ κρέτους ἡ βελτίσιος δὲν εἶναι πλέον χίμαρρα
κ' ἀληθινὰ σὺν ἐκμερῆς καὶ τὸ κρέτος σήμερα.

Ἀνθρώπους ἐμορφώσαμεν, καὶ τώρα γὰρ δὲν λείπει
παρὰ μ' αὐτοὺς νὰ μορφωθοῦν καὶ δὲν Κιχάτων ἔσπου.
Λεῖτε λοιπὸν, ὦ φίλιπποι, κ' αὐτοὺς καλλιερῶσωμεν
καὶ πάντες ὀδηγήσωμεν
ἔσπους ὀνοῦς καὶ φαύλους
εἰς εὐρυχώρους σταύλους.

Πρὸς τοῦτους τώρα στρέψωμεν
καὶ νήσεις ἅς τοὺς θρέψωμεν
μὲ τὸν καλλίτερον σιτὸν,
κ' ἐπιτὸς τῶν ἄλλων δαπανῶν
κοιτύλα καὶ πρὸς μόρφωσιν τῶν Ἑλλαν ἅς ὀρίσωμεν,
καὶ μὲς σ' τὴν γῆν, τὴν πρόξενον τοσαύτης ἀναγωγίας,
θεῦτε τοὺς ἔσπους τοὺς ἀργούς ἐπάτους νὰ τοὺς χρίσωμεν
καθὼς κ' ὁ διαβόητος τῆς Ρώμης Καλλιγούλας.

Γενναίως ἅς ἀμειβανταί σ' τοὺς εὐτυχίς μας χρότους
δαοὶ δὲν ἔβαλαν ποτὶ σ' τοῦμα τὸν ἥνια,
καὶ μάθετε τὰς ἱερὰς τῶν προπατόρων ὄρους
πῶς διαρῆν τὰς ἔρεφαι τὰ πάλαι Πρωτανεία.

Ἀνθρώπους ἐμορφώσαμεν πραγματικῶς τελείους,
σεμνοὺς καὶ νηφαίλους,
κ' ἐπῆσαμα καὶ τὸν Μπουλιτιῶν, γὰρ εἶχε τὴν ἀφέλεια
νὰ παλῆ σ' τοῦ Σιλόκαστρου τὸν παρακρόβη τέλεια.

Ἔσθ' καὶ νέον τρέπαιον Μπουλιτιῶν-Κουριονίδην
καὶ πλήθος μὲ τὴν σύλληψιν ἠλιάλας φρενήρης,
ἅς τώρα δὲ μορφώσωμεν καὶ γένος Ἑλλανδῶν
τὸ Πάνθεν τῆς δόξης μας θὰ καταγάγῃ πλήρης.

Ἄλλοι σπεύσωμεν λοιπὸν
πρὸς τὸν εὐγενῆ σκοπὸν,
καὶ φωνάζω καὶ τὸ λέγω καὶ προφορικῶς κ' ἐντέπικας
πῶς δέξῃαι δὲν Ἀνθρώπους
ἔσας λαοιούχην ἔσπους,
σιβαρδὸς, ἀκαμαντιόπους.

Καὶ σὲ τόσων Ἑλλαν σπάνην
προσιμῆται νέος κέλης
κ' ἄν' αὐτὸν τὸν Μητροφάνην,
τὸν καὶ πρῶτον τῆς Πενίλης.

Κ' εἶναι πάροχος χαρὰς
ἔσπους τις ἐράσμιος
παρὰ κἀδε νοιλαρὰς
τῶν Μονῶν σεβράμιος.

Γένος γενεῆς γενναίας,
ποῦ ρεμβάσεις ἐπὶ ῥόδων,
μόρφωσις κ' αὐτὰς τὰς νέας
γενεὰς τῶν τετραπόδων.

Ἐμπρός... ἀναρρῶσωμεν
φίλιππους μας ὀρμάς,
ἔσπους ἐξανθροισώμεν
τελείως ὀδὴν κ' ἑμὰς.

Κ' ἅς μορφωθοῦν μὲ τέλλο
σ' τοὺς λογικῆς τῆ γῆ

κ' ἄλλοι γὰρ καββάκι
κ' ἄλλοι γὰρ φυγῆ.

Τέλλογ' μας πρὸς τοιοῦτους ἅς τὸ θρέψωμεν σκοποῦς,
κ' ὄσα δὲν μὲς γίνονται τέτοια
νῆχουσι διπλῆ ρουσοῦτητα
γὰρ νὰ πᾶνουν πότε πότε τὴν ὀδρὰ τῆς Ἀλεποῦς.

Καιρὸς καὶ τὰ τετράποδα κ' οἱ σταῦλοι καὶ τὰ χοῦρῶνα
νὰ μορφωθοῦν καθ' ὄλα πᾶρά,
δοπὸ νὰ πάρουν ἀνθρωπιδ
καὶ ἔξοστα γαιδοῦρῶνα.

Τέτοια τοὺς εἶπα μὲ κίτρον χρῶμα,
κ' ἄλλ' οἱ παρόντες κ' ἐγὼ συγχρότως
μὲ πηχυσίον θαυμάζουν στόμα
τὸν νέον Τίτον τοῦ Πηχεῶνος.

Κόσμος ποικίλος, ἀγὼν εἰρήνης,
λόγα Πινδάρειος μακρὰν ἤξει,
κ' ὁ Τίτος τρέχει μετὰ τῆς Φρόνης,
ὅς ποῦ τὸν πέρασε τὸν δυστυχῆ.

Νίκην ἐνίκησε λαμπρὰν ἢ Φρόνη,
καθεὶς νικῆτριαν αὐτοῦ τὴν κρίνει,
μὰ κα' σ' τὸν Τίτο
φρονάζουν ζῆτιο.

Βλέπω νουρηίδες,
βλέπω παρῶδες,
βλέπω φραγῆδες,
βλέπω φορῶδες.

Βλέπω τὰ πλήθην στεφανηφόρα,
πέρνει κ' ὁ Κίττος κ' ἡ Δίττα φῶρα,
δμως ὁ Κίττος, γάττα γεγῆ,
περτῆ τὴν Δίττα τὴν λιγεγῆ.

Δὲν πῆγε τόση πομπὴ τοῦ κίκου,
σὶλλβουν τρεγγύρα μὸν γαλόνια πλάνα,
φάλλω τὸν ἔσπου τὸν Ἀγγελάου,
καὶ τὸν καλιζόντα τὸν τοῦ Καλιάνου.

Ὅμως ἢ Φρόνη προβαίνει πάλιν
διη σφαγῶσα πρὸς νέαν πάλιν,
μὲ τὸν Γουροῦκιο συναγωνίζεται,
πρῶτῃ, καλιζῶν, καὶ δαμονιζῶσα.

Καθῆνας πάλιν αὐτὴ πιστεύει
πῶς θὰ νικῆσῃ καὶ βάλῃ σποίχημα,
πλήν ὁ Γουροῦκιο δὲν χωρατεύει
κ' αὐτὴ παθαίνει δεινὸν δυστυχῆμα.

Ἔτσι τῆς Φρόνης αὐτὸ τὸ πάθημα
γίνεται ὁ ἄλλος σπουδαῖο μάθημα,
κ' ὀμοιος τὴν μίτη παρασημῶν
πέφτει μαζὶ τῆς μῆσα σ' τὴν σκότη.

Γερά σου, Γιορδοῦκο, δέξου στεφάνι,
βραβεῖα νίκης σκορποῦν μεγάλα,
κ' ὁ νέος ἵππος τοῦ Μαρκογιάννη
περὶ τὸν ἄλλον τὸν τοῦ Μπαζάλα.

Φριμάζουν ἔλογα μ' ἄρρους' σ' τὸ στόμα,
κτυποῦν τὰ πέταλα, σκάζουν τὸ χῶμα,
καὶ τὰ πλευρά των κτυποῦν σπιροῦσθα
καὶ σιβαλέτα, ποῦχουν τακώσθα.

Ἔβα καὶ κάτωσθ' ἄλογα καὶ μαῦρα σὰν κοράκια,
εἶδα καὶ τζόνεῦ πολλούς,
ἀλλογενεῖς καὶ Θεσσαλοῦς,
ἄλλους μὲ μαργακόνινα κ' ἄλλους μὲ ποστοβράκη.

Τὰ μέτωπα τῶν ἵππων
κοτίζαν ἐξ Ἰωάντος,
κ' ἔφρέλιζα καθ' ἑαυτὸν
λογγὸς σὰν Ἀντ. Κιχῶτος
κ' ὁ φορδά, Περιμῆ, μεταμορφώθη τώρα
κ' ἡ Φρόν' ἡ περιβόητος κ' ἄρχαλι Μανταφίρα.

Ἐ' ἡ ἄλσα μ' ἄρρος πολὺ, μαροῦλα σουσουράδα,
κ' ἄπάντα σὲ κατ' ἀμυρῆ κ' ἄρπικη φορδά
κ' ἡ σὺρος σὰν λοκὸς εἰρεχε, σὰν σκελιός, σὰν φάσμα,
σὰν φαντασίας πλέρμα.

Τὸν εἶδα τὴν βαρβάνη του φορδά νὰ κινεῖ
καὶ φοβισμένους σ' ἀθήματα καὶ κάτωσθους ἐμπρός του,
κ' ἑαῖνος νεῦμα μωδιανε νὰ πᾶσι πρὸ κορτὰ
καθὼς τὸν Χάμιετ, Περιμῆ, τὸ φάσμα τοῦ πατρὸς του.

Ὁλόκληρος ἐβρίγησα, πῆγα νὰ τρελλαθῶ,
καθὼς νῆσαι τοῖτους τάχα, ποῦ μὲ καλεῖ μὲ νεῦμα ;
Ἐν τούτοις ἐπιλοῖσασα γὰ νὰ βεβαιωθῶ
ἐν ὄντως ἦτον ἔσθ' ἄρρος, σὰν φάντασμα κ' ἄνενεμα.

Ἔστει. Πασσῶς ὁ τεθνεὼς.
κ' ὁ Φασουλλῆς ὡς ἐνεὼς.

Φ. — Μοῦ λέει: Τζάνουμ Φασουλλῆ, στομῆλε τῶν στομῆλων,
ἀκόμη δὲν ἐγνώρισες τὸν παλαιὸν σου φίλον ;
Μάλας τοῦτο τὸ σπαθί, ποῦ κρέμεται σ' τὴ μίσση,
κ' ἂν τοῦτο, φίλε προσφιλή,
τὸ βρῖσηρς μινερό πολὺ,
ψηλάφης τοδλάχιστον τὸ κόκκινὸ μου φτίο.

Γὰ κῆτταξέ με πρὸ καλά...
ἀκόμη δὲν μ' ἐγνώρισες ;
φτίο σου, μοῦ λέει, μουνταλά,
πολὺ μ' εἰσινοχῶρηρς.

Ἐγὼμ' εἰνὸς ὁ φεαςῶ,
εἰγὼμ' εἰνὸς ὁ Πασσῶς,
ποῦ τῆβαλα μὲ τοὺς Γιουράν, τοὺς πρώτους τοὺς νταῖδες,
κ' ἔγνημα μ' ἀντοὺς Γαζῆς, κ' αἰτοὶ μ' εἰμὶ Γαζῆδες.

Ἐγὼμ' εἰνὸς ὁ Πασσῶς,
ποῦ κολοπῆρασα μὲ οὐς,
κ' ἀπῆς ἐδὼ τῆς πόλεως τῆς Ζηλευτῆς ὁ χῶρος
κ' ὁ σῖφος τῶν ἀγώνων
μωδιὰ γνωστὸς πρὸ χρόνον...
λοεῖς μοῦ τὸν ἀδεῖσασε κ' ἔμπηνα νικηφόρος.

Καὶ τώρα μὲ πολλὴ χαρὰ τὴν βλέπω νὰ πορτίζῃ
χωρὶς ἐμένα τοῦ Γαζῆ τὸν λοκὸ νὰ κινεῖται,
καὶ νὰ θυμάται τοὺς καιροὺς
τῆς δόξας τῆς φενγάνης,
κ' εἰς ἵπποδρόμους λαμπεροὺς
νὰ τρέχουν ἔλλογὰ τῆς.

Ἴπποι κ' ἵππεις παρερχοῖται κ' ἵπποταὶ κ' ἵπποδέμωι,
μαντὸς δμως δὲν ρεαῖ γὰ τὸν Ἐδὲμ ἂν ζῆ...